

บทนำ

ราตรีดีดั่งสงัด สายลมพัดพาย แสงตะเกียงในห้องริบหรี่เท่าเม็ดถั่ว
บุรุษผู้หนึ่งนั่งร่ำสุราคนเดียวเงียบๆ อยู่ใต้ตะเกียง
แสงตะเกียงหุบหรี่ไหววูบตามแรงลม ประเดี๋ยวสลัว ประเดี๋ยวเจิดจ้า
สาดส่องใบหน้าของชายหนุ่มให้ดูลุ่มลึก

เขากำลังรอ รออย่างใจเย็น

สักครู่ใหญ่ให้หลัง เมื่อดวงจันทร์ลอยเลื่อนขึ้นไปอยู่เหนือยอดต้นหลิว
เงาดำสายหนึ่งก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ ก่อนจะหยุดนิ่งตรงหน้าประตู
ระหว่างที่ยังละล้าละลัง เสียงเชื้อเชิญก็ดังออกมาจากในห้อง

"เชิญเข้ามา"

หลังจากที่ต่อสู้กับความขัดแย้งในตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดคน
ด้านนอกก็ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วผลักประตูเข้ามา นั่งลงที่โต๊ะ แล้วมองจอก
เหล้าเปล่าที่วางอยู่บนนั้น

"ท่านมั่นใจหรือว่าข้าต้องมา" คนผู้นั้นถามด้วยท่าทางกระสับกระส่าย
อย่างเห็นได้ชัด

"มั่นใจ" ดวงตาของชายหนุ่มล่อแสงตะเกียงเป็นประกายวาววาม เห็น
แล้วชวนชวนลูกด้วยความหวาดกลัว

"ข้าไม่เข้าใจ เหตุใดท่านจึงเจาะจงข้า" ยังจำได้ว่าเวลาผู้ชายที่ดู
เรียบเรียบร้อยสบายๆ คนนี้เอยแผนการอันน่าพรันพรึงออกมา เขาตกใจเพียงไร

ที่ว่าหลังจากความตกใจในตอนแรกสุดผ่านพ้น ข้อเสนอตั้งกล่าว
ก็กลายเป็นสิ่งเย้ายวนที่ยากจะปฏิเสธ

รอยยิ้มเย็นชาผุดขึ้นบนริมฝีปากของชายหนุ่มข้าๆ "ประการแรก
เจ้าฉลาดพอ ประการที่สอง นางไม่มีวันคาดคิดว่าเจ้าจะทรยศนาง"

ความเงิบเข้าครอบคลุมห้อง คนหนึ่งครุ่นคิด คนหนึ่งรอดคอย

หลังจากที่เงิบไปครู่ใหญ่ ในที่สุดความกระหายอยากจะแก้แค้นก็เอา
ชนะความลังเลไปได้

"ข้าจะเข้าร่วมด้วย แต่แผนการนี้จะต้องสำเร็จเท่านั้น จะล้มเหลว
ไม่ได้เป็นอันขาด" หากเกิดเหตุพลาดพลั้งใดๆ สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็คือ
ขุมรกที่ไม่มีทางหนีพ้น ถ้าผู้หญิงคนนั้นรู้ว่าตนหักหลัง ก็มีแต่ต้องตาย
สถานเดียวเท่านั้น!

ชายหนุ่มพยักหน้า

"วางใจเถิด ข้าเตรียมการไว้อย่างถี่ถ้วนแล้ว นางไม่มีทางรอดมือของ
ข้ากับเจ้าแน่"

"ข้าจะให้นางทรมานทรมานทุกราย ลึมรสชาติความเจ็บข้าของการดกอบ!"
เขากำจอกเหล้าแน่น หัวใจเดือดพล่านด้วยความแค้นที่ผ่านมานานเนิ่น

เสียงจีน

"ขอเพียงเจ้าร่วมมือกับข้า ให้ข้าได้สิ่งที่ต้องการมาละก็ ตัวเจ้าเองก็จะได้ในสิ่งที่ต้องการเช่นกัน" ชายหนุ่มยิ้มเย็น

"ได้ พวกเรามาร่วมมือกัน!"

จอกเหล็กกระทบกันโดยแรงจนเสียงแกร่งดังกังวานชัด และลอยอ้อยอิ่งอยู่ในม่านราตรีเนิ่นนาน

ทั้งสองคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะปรึกษาหารือกันภายใต้แสงตะเกียง แผนการลับสุดยอดอันแสนอันตรายได้เริ่มต้นขึ้นในราตรีนั้น...

7

ปราชาญ์เมธีแต่โบราณล้วนอ้างอ้าง เพียงคนจำรอยทรัพย์สินศฤงคาร
เท่านั้นถึงมีชื่อ

เมืองหลวงอันครึกครื้นเป็นเมืองที่มั่งคั่งที่สุดในแผ่นดิน พ่อค้าจากทั่ว
ทุกสารทิศและทางน้ำมากมายหลายแขนงไหลล้นมาบรรจบที่นี้เป็นจุดเดียว

เมืองหลวงอันหรรษาถูกถนนเสวียนอุ้พาดกลางกั้นออกเป็นสองส่วน
ซึ่งแบ่งเป็นเขตย่อยได้หกสิบกว่าเขต ผู้คนทั้งได้หล้ารวมถึงพ่อค้าจากชนเผ่า
ที่อยู่รายรอบล้วนแต่มารวมตัวกันค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าที่นี้ ตระกูลเหยียน
ที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของเมืองดำเนินกิจการการขนส่งทางแม่น้ำ ควบคุม
เส้นเลือดเศรษฐกิจ ทำการค้าโดยยึดมั่นหลักคุณธรรมจนได้รับความเลื่อมใส
จากผู้คนทั่วไป เป็นตระกูลเศรษฐีเก่าที่มีชื่อเสียงมานมนาน

ต่างจากตระกูลเจียนในฝั่งตะวันตกของเมืองที่เป็นพวกเศรษฐีใหม่
ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของตระกูลเจียนเกิดจากนายวานิชเพียงรุ่น

เดียว ผู้สร้างอาณาจักรค้าอันกว้างใหญ่ คานอำนาจอีกครั้งหนึ่งของเมือง
กับตระกูลเหยียน ธิดาทิ้งห้าของเขาล้วนแต่เป็นมืออวมังในการหาเงินด้วย
ความถนัดที่แตกต่างกันไป

ผู้ที่โดดเด่นที่สุดในอนงค์นางทั้งห้าก็คือเจียนจินจินธิดาคันโต

ตั้งนั้นในวันที่สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดหิวหวัดเหมือนวันนี้ เมื่อข่าวโพ่
ตระกูลเจียนแบกเกี่ยวหลังใหญ่ขนาดแปดคนหามที่ระดับทองคำวบบ
บาดนัยน์ตา เดินผ่านร้านรวงจำนวนมากไปค่อนเมืองหลวงพร้อมขบวนผู้
ติดตามกลุ่มใหญ่ พวกเขาบ้านที่ขบยุงเรื่องของคนอื่นจึงเกาะกลุ่มกันตาม
ชะเง้อชะแ้งค้อมองอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้าตื่นเต้น

เมืองหลวงแห่งนี้มีเรื่องสนุกสดใหม่เกิดขึ้นไม่น้อย แต่ไม่ว่าเรื่องใด
ก็ไม่ดึงดูดความสนใจผู้คนได้เท่าความขัดแย้งระหว่างตระกูลเจียนและ
ตระกูลเหยียนที่เป็นไปทั้งโดยเปิดเผยและโดยลับ

คนตระกูลเจียนเคลื่อนขบวนไปข้างหน้าอย่างเอิกเกริก สุดท้ายก็มา
หยุดลงตรงหน้าคฤหาสน์ตระกูลเหยียน

กลิ่นอายฤดูใบไม้ร่วงเข้มแรง ใบเฟิง* สีแดงเพลิงจำนวนหนึ่งร่วงหล่น
ลงบนขั้นบันไดหินอ่อนหน้าคฤหาสน์ตระกูลเหยียน เพิ่มความหรูหราให้
สถานที่อีกหลายส่วน

ทันใดนั้น เสียงหวานใสก็ร้องสั่งคนหามเกี่ยว

"หยุดเกี่ยว"

ผู้ที่ออกคำสั่งคือหญิงสาวในอาภรณ์ขาว นางเดินตามอยู่ข้างเกี่ยว บน
เอวร้อยพันด้วยตุ้มพู่ระย้าสีแดง เส้นผมมันสลัดขมวดเป็นมวยกลมสองมวย

* ใบเฟิงหรือใบเมเปิ้ล

ดวงตาสีดำดูเป็นประกายแวววามอย่างน่าประหลาด

คนหามเกี่ยวค้อยๆ ลดเกี่ยวลงอย่างระมัดระวัง ไม่กล้าทำให้เกิดแรงสะท้อนแม้เพียงนิด ท่าทางประคองประคองเช่นนั้นดูราวกับเกรงว่าจะทำให้ผู้สูงศักดิ์ที่อยู่ในเกี่ยวแตกร้าว

เมื่อแน่ใจว่าเกี่ยวจอดนิ่งดีแล้ว หญิงสาวอารมณ์ขาวก็เดินไปตรงหน้าประตูเกี่ยว ค้อมศีรษะต่ำอย่างนอบน้อม แล้วเอ่ยเบาๆ กับม่านหน้าเกี่ยวที่ปักลวดลายวิจิตร

"คุณหนูใหญ่ ถึงคฤหาสน์ตระกูลเหยียนแล้ว เชิญคุณหนูลงจากเกี่ยวได้เจ้าค่ะ"

"อืม"

เสียงตอบรับอย่างเกียจคร้านดังออกมาจากด้านใน

สักครู่หนึ่งให้หลัง นิ้วเรียวยเล็กดูนุ่มนวลราวกับไม่มีกระดูกก็แหวกม่านปัก จากนั้นหญิงสาวงามหยาดฟ้าผู้หนึ่งก็ก้าวลงจากเกี่ยวอย่างเข้มช้า

นางสวมเสื้อนวมสีแดงลูกท้อปักลายดอกไม้ กระโปรงหนูขนเงิน สายสร้อยเงินประดับไข่มุกร้อยรัดอยู่รอบศีรษะ ส่วนที่อยู่ตรงหน้ามากเป็นไข่มุกน้ำงามล้ำเลิศ ใบหน้าเนียนงามแจ่มใสประหนึ่งรูปสลักฝีมือชั้นครูริมฝีปากกระจุกกระจิมแดงสดปานด้ามซาต งดงามดุจเทพธิดาจากแดนสวรรค์ โดยเฉพาะผิวขาวเนียนละเอียดราวกับหิมะที่มีความยืดหยุ่นและชุ่มชื้นราวกับจะคั่นน้ำออกมาได้

รอบด้านเงียบกริบลงทันที ทุกคนแทบกลั้นหายใจจับจ้องเงินเงินเงินที่เพิ่งก้าวลงจากเกี่ยว

หลายปีที่ผ่านมา นางขับเคี่ยวในแวดวงการค้ามาเป็นเวลานาน สร้าง

ชื่อเสียงเลื่องระบือในเมืองหลวง ดังนั้นจึงมีผู้คนมากมายเคยยลโฉมนางมาก่อน แต่ไม่ว่าจะเคยเห็นมาแล้วสักกี่ครั้ง ความมั่งคั่งของนางก็ยังทำให้ผู้พบเห็นสิ่งหนึ่งเหมือนวิญญานหลุดลอยออกจากร่างได้อยู่ดี

บ่าวไพร่สองสามคนช่วยกันแบกพรมเปอร์เซียชั้นดีเข้ามา แล้วจับสะบัดมือขยับอย่างคล่องแคล่ว ม้วนพรมสีแดงคล้ำหลุนๆ ปูพื้นไปถึงหน้าประตูคฤหาสน์ตระกูลเหยียน

แทบจะทันทีกับที่รองเท้าปักลายดอกไม้คู่นั้นเหยียบย่างลงไปบนผืนพรม บานประตูตรงหน้าก็เปิดออก พวกเขาบ่าวไพร่ยืนเรียงกันเป็นสองแถวอย่างมีระเบียบ แต่ละคนค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม พ่อบ้านใหญ่แห่งตระกูลเหยียนรีบออกมาต้อนรับด้วยตนเองอย่างไม้อ้อล้ารอช้า แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของนางเป็นอย่างดี

"คารวะคุณหนูใหญ่" ชายสูงวัยค้อมกาย

"พ่อบ้านเหยียน" จินจินโบกพัดแพรแดงในมือเบาๆ แล้วก้าวขึ้นบันไดโบหน้าของนางแดงเรือเป็นประกาย ดวงตาใสกระจ่างมองเข้าไปด้านในแวบหนึ่ง ดูอารมณ์ดีมากทีเดียว

"ไม่ทราบว่าคุณหนูใหญ่มาเยือนด้วยเรื่องใด" พ่อบ้านประสานมือถามอย่างสุภาพ

"ไม่มีอะไรหรอก" นางยิ้มหวานกว่าเก่าจนแทบทำให้คนมองแล้วเคลิ้มตามได้ "ข้าเพียงแค่เห็นว่าเพิ่งจะย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงได้ไม่นาน ระยะเวลาที่หนาวเย็นใกล้ จึงตุนน้ำแกงโถหนึ่งนำมาให้คุณชายเหยียนดื่มบำรุงร่างกาย" นางอธิบายด้วยเสียงแผ่วเบา ก่อนจะโบกพัด "เสี่ยวหง ยกโถน้ำแกงมาสิ"

"เจ้าคะ" สาวใช้รูปงามในชุดขาวเดินกลับไปข้างเกี้ยว แล้วหยิบ

ตะกร้าอุ่นที่บูด้วยผ้าฝ้ายออกมา

ตะกร้าอุ่นถูกรองด้วยผ้าฝ้ายเป็นชั้นหนา โดยมีโถน้ำแกงวางอยู่ตรงกลาง ไม่เพียงแต่จะช่วยให้น้ำแกงร้อนๆ ไม่กระฉอกออกมาแม้แต่หยดเดียว ยังช่วยรักษาอุณหภูมิของน้ำแกงเอาไว้ ขนาดยังไม่เปิดฝ้าออก กลิ่นหอมเข้มข้นก็ยังลอยอวลไปทั่ว ทำให้คนอื่น ๆ อุดจะสูดหายใจดังพืดๆ ด้วยอาการน้ำลายสอไม่ได้

เสี่ยวหงแก่ผ้าฝ้ายออก แล้วใช้ผ้าเนื้อหนาห่อมือก่อน จากนั้นจึงค่อยๆ ยกโถน้ำแกงร้อนออกจากตะกร้ามาวางลงไปในถาดเคลือบเงา แล้ววางตะเกียบงาช้าง ช้อนกระเบื้องเย็นเฉียบ และผ้าเช็ดปากสะอาดสะอาดอันลงไป เมื่อทุกอย่างครบครันดีแล้ว นางก็ยกถาดขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

"ส่งมาให้ข้า" จินจินยื่นมือออกไปรับ

เสี่ยวหงหน้าผิตสี แล้วมองถาดเคลือบเงาถูกตั้งออกไปจากมือตาปริบๆ

"คุณหนูใหญ่ อย่าลำบากเลยเจ้าคะ ให้ข้ายกน้ำแกงเข้าไปเองดีกว่า" ให้เจ้านายยกน้ำแกงนะหรือ นางที่เป็นสาวใช้ก็มีความผิตมหันต์นะสิ

"ไม่ต้อง ข้าจะยกน้ำแกงโถนี้ให้เขาด้วยตัวเอง" รอยยิ้มบนริมฝีปากแดงสดกว้างขึ้นกว่าเก่า

ความเยือกเย็นบนสีหน้าพ่อบ้านเหยียนถูกแทนที่ด้วยความตกตะลึงไปนานแล้ว เขาเบิกตากว้าง ใช้มือทั้งสองข้างรองปลายคางไว้มันเพื่อไม่ให้ตัวเองอ้าปากหวออย่างตกใจ

เจียนจินจินจะยกน้ำแกงด้วยตัวเอง?

สวรรค์ นี่เป็นเรื่องใหญ่สุดยอดเขี่ยวนะ!

นางถูกเลี้ยงดูอย่างพะเน้าพะนอมาตั้งแต่เด็ก ใครต่อใครคอยดูแลเอาใจไม่ห่าง ชนิดที่ว่าจะประคองไว้ในฝ่ามือก็กลัวตกแตก จะอมไว้ในปากก็กลัวละลาย ไม่ว่าเรื่องใดก็มีป่าวไพร่คอยทำแทนหมดทุกอย่าง มือเรียวยาวราวกับหยกเนื้อดีคู่นั้น นอกจากจะดีดลูกคิดทองคำแสนรักเพื่อทำบัญชีแล้ว ก็ไม่เคยแตะต้องงานอื่นใด

อีกประการหนึ่ง ด้วยนิสัยใจคอของนาง แต่ไม่หย่าพิษมารอกปาก นายน้อยก็นับว่าสวรรค์เมตตาพอแล้ว ทำไมอยู่ ๆ ถึงได้กลับหน้ามือเป็นหลังมือ กลายเป็นคนอ่อนหวานช่างเอาใจใส่ขึ้นมาเสียได้ ไม่เพียงแต่จะห่วงใยสุขภาพของนายน้อย ซ้ำยังยกน้ำแกงมาให้นายน้อยบำรุงร่างกายถึงที่ด้วยตัวเองอีกด้วย

หรือว่าน้ำแกงโถ่นั้นจะมีอะไรไม่ชอบมาพากล

"เอ่อ... ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่เอาใจใส่ เพียงแต่...เอ่อ...ข้าคิดว่า...คิดว่า...เอ่อ...คือ... นายน้อยของข้าสุขภาพแข็งแรงดี น้ำแกงโถ่นี้ขอเชิญท่าน...เชิญท่าน..." พ่อบ้านเหยียนผู้ไม่เคยสะทกสะท้านเมื่อเผชิญหน้ากับขุนนางระดับสูง กลับกลายเป็นต้องอึก ๆ อัก ๆ เหงื่ออกพटकพลักด้วยความกระวนกระวายเมื่ออยู่ต่อหน้าจิ้นจิ้น

"เชิญข้าทำไม" นางยืมถามขณะที่ยังสาวเท้าเข้าไปหาประตูที่ละก้าวดูมุงมันจะยกน้ำแกงเข้าไปข้างในเสียให้ได้ ไม่มีที่ท่าว่าจะกลับคฤหาสน์เลยแม้แต่นิดเดียว

"ชะ...เชิญท่าน..." พูดแต่เพียงว่าเชิญอยู่นานสองนาน พ่อบ้านเหยียนก็ยังไม่มีความกล้าพูดต่อไปว่าขอเชิญนางเอาน้ำแกงกลับไปเกิด

"หากมีเรื่องใด ไว้ให้ข้าออกมาแล้วค่อยพูดกันอีกที" นางทำลาย

อุปสรรคที่ขวางหน้าโดยไม่ต้องออกแรง รองเท้าปักลายดอกไม้เดินต่อไปอีกสามสี่ก้าว

เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของนายน้อย พอเห็นหญิงสาวใกล้จะเดินไปถึงประตูใหญ่ พ่อบ้านเหียนก็สุดหายใจเฮือก รวบรวมความกล้าปิดหน้าต่าง

"คุณหนูใหญ่ วันนี้ไม่สะดวกจริงๆ ขอรับ บังเอิญว่าเวลานี้นายน้อยไม่ได้อยู่ในคฤหาสน์พอดี" เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ถ่วงเวลาต่อไปได้อีกสักนาทีก็ยังดี!

ในที่สุดจินจินก็หยุดเท้า คิ้วโก่งสวยเล็กน้อย ดวงตาขีดสูงดุจดาวหั่งสลับล้อมองสีหน้ากระวนกระวายของฝ่ายตรงข้าม

"อ้อ ไม่อยู่ในคฤหาสน์หรือ ถ้าเช่นนั้นเขาอยู่ที่ใดกันเล่า" นางถามเนิบๆ

"นะ...นายน้อยน่าจะอยู่ที่ร้านขอรับ..."

"ร้านแห่งใด"

เขากัดฟัน

"น่าจะเป็นร้านหนังสือและภาพวาดในตลาดตะวันตกขอรับ" ฮือ นี่เขายอมเสี่ยงชีวิตปกป้องเจ้านายให้ปลอดภัยด้วยความจงรักภักดีเสียวนะ!

จินจินยิ้มหวานกว่าเดิม ดวงตาใสแวววามดุจหยดน้ำ

"บังเอิญจริง ข้ามาจากตลาดตะวันตก เมื่อครู่ก็ผ่านถนนสายนั้นพอดี แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของเขาเลย" นางถือถาดเคลือบเงาเดินเข้ามาจรดประตูเข้าไปด้านในอย่างสง่าผ่าเผย "บางทีเจ้าอาจจะมีจำผิด ไม่น่ว่าคุณชายเหียนอาจจะกลับมาที่คฤหาสน์แล้วก็เป็นได้"

"เอ่อ...คุณหนูใหญ่..."